ותמני סרי דקנים הא עשרין ותרתין כפתורין

תפילין וס"ת הל' כ סמג עשיו כא טוש"ע י"ד סי' רעד סעיף ו וא"ח סי׳ לב סעיף ד בטג ט. קה ד מיי׳ שם הלכה יט סמג עשין כה טוש"ע י"ד סיי רעד סעיף ד [ואו"ח סימן לב :סעיף טו

שימה מקובצת

6) עשר כפתוריה: ב) לפני ס] שמגביהין אותו ומראיןעליה להם לחם הפנים:ו) וכלי מתכות קבולי מקבלי טומאה: ז] פסולה אמר רב אשיאן: פן כשיעור. פי׳ למעלה אצל הגג אבל בירכות אינו כלום. תו״ח: ט) כפתור דכתיב: י) האחרים דאמרינו: י**6**) תיבת גדולה כראמרינן: יש) חיבת גדולה נמחק: יפן שימי את סיא לפי שהיה חביב בעיניו זה המקשה היה רגיל לומר כן וייא לפי שרב עניו היה ולא היה מסתכל חוץ לדי אמות ולא היה דואהו היה רגיל לומר לו כן ולא היה רגיל לומר לו כן ולא נהירא דמאי לשימי מכל שאר תלמידים: יגן הוא מכלות זהב. פסוק הוא בדברי הימים: יד) שמוכרין בדברי הימים: **יו**ן שמוכרין שם הזהב הס״ד: **טו**ן אמרת לפיכך אף פשוטיהן מקבלין דמותם הס"ד: בדרד אומנים: כבן פשיטא כדרך אומנים: לכן פשיטא הדהא: לגן תנור מקדש. פי ההא: לגן תנור מקדש. פי למ"ד אין תנור מקדש לא היה דוחה שבת והיה נאפה מע"ש אבל למ"ד תנור מקדש היה דוחה שבת האילו מע"ש הוה מפסל בלינה כיון דחוני מגדש חו"ח. בדווני מגדש חו"ח. בדווני מגדש חו"ח. בדווני מגדש חו"ח. לא כו' א"נ התם לא נתקשה לא כרי א"נ התם לא נתקשה רק בהא דרבר מועט יכפר על עון העגל: לס) דאין זה אות עיין בהרא"ש בה' ס"ת. ומפרש ר"ת אותו שלצד שמאל דהוא אותו

וכפתור תחת שני קנים וכן לשנים האחרונים ין כדאתרן לעיל ושני קנים במשבשו והתם בתיב בתבניתם. ואם תאתר גני משכן נמי כחיב ככל אשר אני מראה

אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וי"ל דהכא לא כתיב בהר והתם כתיב בהר דמשמע שמן השמים ירדו למשה על ההר. מ"ר:

שלשה דברים היו קשין לו למשה כו'. ואם תאמר

וליחשוב נמי ההיא דאלו טריפות (חולין דף מב.) דאמר וואת החיה אשר תאכלו מלמד שתפס הקב"ה כל מין ומיז והראה לו למשה ואמר לו זאת אכול וואת לא תאכל שי ויש לומר דלא חשיב אלא הך דכתיב זה ויש לתמוה דלא חשיב מחלית השקל דכתיב זה יתנו ואמרינן ^{ס)} (שקלים דף ג ומ"ר) כמין מטבע של אש הראהו למשה ויש לומר דלא שייך התם נתקשה אלא משום דלא הוה ידע בד] בשום ענין

אם לא היה מראהו. מ"ר: קוצו של יו"ד. פירש נקונטרס רגל ימיני וקשה א) דהא פשיטא דאין זה אות בה] ומפרש ר״ת דהוא ראשו כפוף כדאמרינן בסמוך מפני מה כפוף ראשו ואם תאמר דאמרינן בהגדת חלק (סנהדרין דף נה:) ונער יכתבם דהיינו יו"ד שאם השליך נער אבן בקיר ועושה רושם עושה יו״ד ויש לומר דכעין יו״ד קאמר ולא יו"ד ממש:

נמי אחד עשר 10 כפתורין תרי דידה וששה דקנים וכפתר וכפתר וכפתר הא חד סר אלא פרחים תשעה מגלן פרחים תרי דידה וששה דקנים תמניא הוו אמר רב שלמן כתיב יעד ירכה עד פרחה מקשה היא אמר רב גובהה של מנורה תשעה מפחים איתיביה רב שימי בר חייא לרב שאבן היתה לפני כן מנורה שובה שלש מעלות שעליה הכהן עומד ומטיב את הנרות א"ל שימי יאת כי קאמינא משפת קנים ולמעלה כתיב יוהפרח והנרות והמלקחים זהב הוא ימיכלות זהב מאי מיכלות זהב אמר רב אמי שכילתו לכל זהב סגור של שלמה דא"ר יהודה אמר רב עשר מנורות עשה שלמה וכל אחת ואחת הביא לה אלף לבור ככר זהב והכניסוהו אלף פעמים והעמידוהו על ככר איני והכתיב בו יוכל כלי משקה המלך שלמה זהב וכל כלי בית יער הלבנון זהב סגור אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה זהב סגור קא אמריגן ומי סחסר כולי האי והתניא ר' יוםי בר' יהודה אומר מעשה והיתה [מנורת] בית המקדש יתירה על של משה בדינר זהב זו קורדיקיני והכניסוה פ' פעמים לכור והעמידוה על ככר כיון דקאי קאי א"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן מאי דכתיב ⁴על המנורה המהורה שירדו מעשיה

ממקום מהרה אלא מעתה זעל השלחן המהור שירדו מעשיו ממקום מהור אלא מהור מכלל שהוא ממא הכא גמי מהורה מכלל שהיא ממאה בשלמא התם כדריש לקיש ראמר ריש לקיש מאי דכתיב על ∘השולחן המהור מכלל שהוא ממא כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ יהעשוי לנחת אינו מקבל מומאה אלא מלמד ישמגביהין אותו יו לעולי רגלים ומראים להם לחם הפנים ואומר להם ראו חיבתכם לפני המקום מאי חיבתכם כדריב"ל "דא"ר יהושע בן לוי נם גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כסידורו שנאמר ילשום לחם חם ביום הלקחו אלא הכא מהורה מכלל שהיא ממאה פשימא כלי מתכות נינהו וכלי מתכות יו מקבלין מומאה אלא שירדו מעשיה ממקום מהרה תניא רבי יוםי ברבי יהודה אומר ארון של אש ושלחן של אש ומנורה של אש ירדו מן השמים וראה משה ועשה כמותם שנאמר יוראה ועשה כתבניתם אשר אתה מראה בהר אלא מעתה 3והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר הכי גמי הכא כתיב כמשפטו התם כתיב כתבניתם א"ר חייא בר אבא אמר ר' יוחנן גבריאל חגור כמין פסיקיא היה והראה לו למשה מעשה מנורה דכתיב וזה מעשה המנורה תנא דבי רבי ישמעאל שלשה דברים היו קשין לו למשה עד שהראה לו הקב"ה באצבעו ואלו הן מנורה וראש חדש ושרצים מנורה דכתיב יוזה מעשה המנורה ראש חודש דכתיב יהחודש הזה לכם ראש חדשים שרצים דכתיב יווזה לכם הממא ויש אומרים אף הלכות שחימה שנאמר יווה אשר תעשה על המזבח: שתי פרשיות שבמזווה מעכבות זו את זו ואפילו כתב אחד מעכבן: פשימא אמר רב יהודה אמר רב לא נצרכה אלא לקוצה ישל יוד והא נמי פשימא אלא לכאידך דרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב ייכל אות שאין גויל מוקף לה מארבע רוחותיה פסולה אמר יו אשיאן בר נדבך משמיה דרב יהודה ניקב תוכו של ה"י כשר יריכו פסול א"ר זירא לדידי מפרשה לי מיניה דרב הונא ורבי יעקב אמר לדידי מפרשה לי מיניה דרב יהודה ניקב התוכו של ה"י כשר יריכו אם נשתייר בו כשיעור יו אות קמנה כשר ואם לאו פסול אגרא חמוה דר' אבא איפסיקא

למוחה ותפילין: **סוכו של ה'**. רגל שבפנים: יריכו. רגל הימנים. ל"א מוכו הגויל והחלק שבמוכו. ובתפילין קמיירי: איפסיהא

מתני סרי דקנים. דכתיכ") שלשה גביעים משוקדים בקנה האחד: כפסורים.

"אבן היותה לפני השולה משנה היא במסכת תמיד (פ"א מ"ט).
"אבן היות משנה היא במסכת תמיד (פ"א מ"ט).
"אבן היותה לפני השולה במשפה מידורו אלמ"ד אין בן מנור מקדש לפתור ושים דקנים. דיש בכל קנה ואפר פתור ופרת הכי ח" דף לה: "ף לה היה חם בשעת סידורו אלא כלומר רך. מ"ר: "הי" פיא מושלים והתם בתיב בתבניתם. ואם מאמר גבי משכן לעיל ושני קנים האחרונים או כדאמרן לעיל ושני קנים וכן לשנים האחרונים או כדאמרן לעיל ושני קנים וכן לשנים האחרונים או כדאמרן לעיל ושני קנים משום והתם בתיב בתבניתם. ואם מאמר גבי משכן

יונאין ממנה הא חד סר: [וששה דקנים]. בכל קנה כפתור ופרח כדכתיבי בקנה האחד כפתור ופרח: עד פרחה. ריבה לך הכתוב חד פרח: אבן יאן גדולה כו'. ואם אינה גדולה אלא ט׳ טפחים למה לי אבן מחת הכהן: יב] שימי את. אתה הוא המקשה לי בתמיה: משפת קנים ולמעלה. היתה ט' ומן הארץ ועד להנים ט׳ כדמפרש לעילמ: הוא מיכלות והב. יו ופסוק הוא: והב סגור. שבשעה שמוכרין אותו נסגרות כל התנויות שמוכרין ^{יד}] את הזהב (יותא מה.): והכתי' אין כסף נחשב. אלמא עשיר הוה ואת אמרת שון כליתו: ומי מסר תורה אור השלם כולי האי. דקאמרת אלף מין הככרי הכניםו אלף פעתים לכור עד שיעתוד על ככר אלמא בכל פעם חסר ככר: יוֹ קורדייקני. שם מטבע: כיון דקאי. שנשרף יפה בימי שלמה קאי לפיכך לא חסר עכשיו אלא דינר: ממקום שהרה. מן השמים ש הראו למשה יח] לנגד המנורה: מכלל שהוא טמא. כלומר מהבל טומאה: בשלמא התם. גבי שולחן איצטריך לאשמועינן דמקבל טומאה משום פירכיה דריש לקיש: לנחת. שאינו מטלטל. כלי עץ העשוי לנחת אינו מהבל טומאה דכתיב גבי שרצים מכל כלי עץ או עור או שק (ויקרא יא) מה שק מיטלטל מלא וריקס ימן ש): שמגביהין אותו. הלכך מיטלטל מלא וריקם הוא: חום ביום הלקחו. משמע כשמסלקים היה חום: כתבניתם. אארון ושולחן ומנורה כתיב וכתיב אשר אתה מראה בהר אלמא הראוהו: הכי נמי. דמשכן של אש ירד מן השמים בתמיה: הכא כתיב כמשפטו. משמע הלכותיו נאמרו לו: התם כתיב כתבניתם. משמע דהראוהו בן כמותם: חגור כמין פסיקיא. אזור באן כרוך אומנים שרולים לעשות מלאכה נאה חוגרין עלמן שלא יהו נגררין בבגדיהם: ראש חדש. בשעת מולד לבנה אינה נראית כי אם מעט ואינה ניכרת כדאמרינן בראש השנה (דף כד.) כזה ראיתם אם כזה ראיתם: שרנים. לא היה מכיר איזה טמא ואיזה טהור: הלכות שחיטה. לא היה מבין מהיכן היא מוגרמת: ווה אשר מעשה על המובח. (א) ועשייה תחילת זביחה פי [היא] וכתיב וזה אלמא הראהו באלבע: פשיטה. דהות החת מעכבתן דכתיב וכתבתם ל) כתיבה תמה (שבת קג:): קולו של יוד. רגל ימיני של יוד: הא נמי פשיטא. בבן הא לא נעשית האות: שאין גויל מוקף לה. שמודבקת באות אחרת והיינו דקתני כתב אחד מעכבן כלומר הלכות משפט אות אחתק) מעכבו

א) תמיד ל:, ב) נלקמן קי. ע"ש הערוך חסוך וכן איתא ברש"י בתענית יא. ד"ה חסוכי בנים וכריז, ה) ולחמו לו:ז, ו) גם שם ניומא כא.], מ) לקמן לד.. ע) לקמן לד., י) נשמות כהן. ועשה כנגדה. ל"ק, ע) [חגיגה כו.], ש) ל"ק, ל) [דברים ו], לחברתה כו'ז. **ר**) ושהיא נאפית מע"ם וכ"כ תום' בחגינה (נע"ם וכיל מוס פוובינט כו:], ש) [ועי" מוספות חולין שם בד"ה ואת], ש) במדרע כמין. צ"ק, א) [עי" בפנים מאירות שאלה סו],

ו. וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירבה עד מַקְשָּׁה זְּוְבֵּב עַּדְּי זְיֵבהּ עַּדּ פָּרְחָה מִקְשָׁה הָוֹא כַּמַראָה אֲשֶׁר הָרְאָה יְיָ אֶת משָׁה כַּן עַשָּׂה אֶת הַמְּנֹרָה:

עשה את הפנירה:
במדבר חד
במדבר חד
בת ההפלקתים והבר הוא
מקלות והב:
מקלות והב:
מקלות והב:
3. וכל קלי משקה המלך
שלמה והב וקב קל קלי בית
שלמה והב וכל קלי בית
יצר הלקנון והב פער אין . כסף לא נחשב בימי שלמה למאומה: מלכים אי כא 4. על המנרה הטהרה על הַמְּנֹרְה הַשְּׁהְהַ הַּשְּׁהַרְה בַּעָרוֹת לְפְנֵי יְיְ הַמְנִיד: ויקרא כד ד הַמְנִיד: מְעָרְהוֹת שְׁמְהַ אוֹתְם שְׁתַּיִם מַעֲרְבוֹת שְׁשׁ הַפְּנֻעְרָת על הַשְּׁלְתוֹ הַשְׁהַרְ לְפְנִי יְיִּ:

ויקו אם ... 6. וַיִּתָּן לוֹ הַכּהַן לְּדֶשׁ כִּי לִא הָיָה שְׁם לְּחָם כִּי אם לָקם הַּפְּנִים הַמּוּסְרִים מִלְפָנִי יִיְ לְשׁוּם לָחם חם מַלְבֵּנִי יִי לְשׁוּם לֶחם חם

. שמואל א כא ז

שמואל א כא ז 7. וּרְאַה וְצָשׁה בְּתְּבְנִיתְם אֲשֶׁר אַתָּה בְּתָּרִי שמות כה מ 8. וַהַקְּמֵתְ אָת הַמּשְׁכָן 8. וַהַקְמֵתְ אָת הַמּשְׁכָן בְּתְרִי שמות כו ל 2. הַחַדְשׁ הַנְה לָכָם ראש הַחַינִית ראַשון הַצּא לַכָם ראש הַחַינִית ראַשון הַצָּא לַכָם ראש חַדְשִׁים רָאשׁון הוא לְכֵם לחדשי השנה:

שמותיב ב 10. וְזֶה לֶבֶם הַשְּמֵא בַּשְּרץ הַשֹּרֵץ על הָאָרֶץ הַחֹלֶּד וְהָעַכְבָּר וְהַצְב לְמִינהוּ:

וְהָעַכְבָּר וְהַצְּב כְמִינהוּ
ויקרא יא כט
ויקרא יא כט
11. וְזֶה אֲשֶׁר תַּגְשֶׁה עַל
הַמְוֹבֵח כְּבָשִׁים בְּנִי שְׁנָה

שמות כט לח

הנהות הכ"ח (ל) רש"י ד"ה וזה אשר וכו׳

מוסף רש"י

שימי את. בתמיה אתה הוא שימי חכם גדול ומקשה לי דבר זה, ויש אומרים רב לא היה זוקף עיניו אלא כובשו כל שעה משום לניעות ולהי

מישט הפשנה, ואני מתמו משלם ממוך משלם מה מכירו ואם נהיד אל הסיר לא מצינו שאמר רב כך לשום אדם אלא אזה אמר כן בכמה מקומות כאן דקי) ועוד שמעמי משום דחרף היה דומין ליה שמת לניעות היה בו בכב שלא היה זוקף עיניו למעלה הלכך לא היה מכירו ואל הייד לי שהיי בר אשי היה דדמיק ליה לכב פפא (נדה בה). השלחן הטהור. שאמרמי שיהא טהור מכלל שהוא לאי לשומא (חניגה בה). מכלל שהוא כל שהיי למחו לאים לא לשוב להיה ביו ביום הלקחו. שיהא מם ביום הלקחו מעל השלחן וחניגה שם) שהוא מם כיום שלחן משר למח שהיה שהיא מה מים שלחן משר שהיא מעל השלחן וחניגה שם) שהוא מם כיום שלחם משם, והאי קרא בלחם הפנים כמיב בספר שמואל (יומא בא).